

שוב כוננה ועדה ציבורית שמתפקדה הוא לעיין בבעיה, ולהמליץ המלצות. לשבת בועדה הוזמנו גם כמה אנשים שישבו בשעתם בועדה שהרחיבה את גבולות העיר. הם סרבו להשתתף בועדה החדשה. אמר אחד מהם, בשאלו מדברי חוגסטון צירציל: "אינני מוכן להשתתף בועידת היכולה של ירושלים המורחבת". אולם, כשם צירציל לא הציל את הי קיסרות מחיסול על ידי סרובו אין סיכוי

השכונה בה היא נמצאת. התשלום: 50 עד 500 ל"י לחודשי. הידיעה על הסדר החדש פורסמה רק ב-12 באפריל. הגיעה לאוני יחידי סגולה. מאות העברות בוצעו בזריזות ביומים שבין ה-12 וה-14 בחודש, אולם אלה שהגישו בק"שות כחוק, לפי הסדר הישן, ובקשותיהם הסתכנו במבוכ הביורוקרטי, נתחייבו לשלם מאות לירות תמורת זכות שאחרים, שעקפו את החוק, קיבלו חינם.

כן אינה יכולה להיות כתובת שאליה תופי נינה דרישות הנכים. אף על פי כן, הבטיחה המזכירות, תעיין הכנסת בבעיתם. מרגע זה ואילך היו המפגינים שעל המדרכה רבה דאגתה של קציני המשטרה שטרשו לאכסנם שעות מספר, להחזירים במהירות האפשרית אל מאחורי הגדר של מחנה פרדס חנה, הרחק ממבטם של אזרחים בריאים בגופם.

דוידים המאפשרים ליושבי קיום משך מצור ארוך, תחת-השדור המסוגלת לשדר לכל רחבי הארץ. היו אלה פרטים שנתנו מוזן למחשבה. למשל: אם תוכנה מפלגה אורחית לשלטון הרשמי בארץ, האם תוכל להחזיק מעמד נגד השלטון האלטרנטיבי שיהבסס בבנין כזה?

הבעיה נפתרה. לא היתה זאת השי אלה היחידה שנלחמה להפגנת-כוח עצומה זו של ההסתדרות. הבנין עלה רשמית מליון וחצי ל"י, למעשה שלושה מליון ל"י. האם היה זה נאה להשקיע סכום ענקי זה בבנין פאר בחקופה כזאת, כשמנהיגי ההסתדרות מטיפים לצנע, דורשים מחבריהם להסתפק במועט ולעבוד הרבה?

כן, אמרו פקידי ההסתדרות, הצביעו על החסכון הרב שינבע משיכון משרדי ההסתדרות בבנין משלהם. אולם הם לא יכלו לתרץ את נובו מאות אלפי הדולארים הי יקרים בבנין פאר, שעה שרובות עולים חדשים, חברי ההסתדרות, זקוקים לשיכון. היתה זאת, בסופו של דבר, שאלה של דוגמה אישית.

בחוגים מסוימים צצה הצעה לפתרון הי בעיה המוסרית: שההסתדרות תמסור את הבית בהשאלה לצה"ל. הבית, על מרתפו, תחת-השדור והכוח שלו, מתאים באופן איראלי לשיכון מטה בעתות שלום. אולם עשרות הפקידים הראשונים כבר תפסו את כסאותיהם בבית החדש, העיפו הרבים באלם הכנסת ובמוזון לא שמו אליו לב. המאורע: הפגנה של תושבי מחנה בעלי המום בפרדס-חנה, שנוסף על סיבלם הרגיל, מנת חלקו של כל עולה היושב במי חנות, יש להם גם צרות פרטיות, כמו:

נכים

הפגנה על האדרכה

באחו הערבים בשבוע שעבר התנהל, בי שלחה יחסית, הויכוח על התקציב. שום חיכ לא התנגד לסיפף הראשון של הצעת התקציב: ההקצבה לנשיא בן-צבי. בחוק, על המדרגה שממול, התחולל אותה שעה מחוזה, שהיה שקט אף מן המתרחש בסנים הכנסת. כה שקט, עד כי איש מהנוכחים הרבים באלם הכנסת ובמוזון לא שמו אליו לב. המאורע: הפגנה של תושבי מחנה בעלי המום בפרדס-חנה, שנוסף על סיבלם הרגיל, מנת חלקו של כל עולה היושב במי חנות, יש להם גם צרות פרטיות, כמו:

מנגנון דמי מפתח לאפוטרופוס

האפוטרופוס על הרכוש הנוטש ממונה על מספר גדול מאד של דירות ובתים, שנעז בו על ידי ערבים בעת מלחמת העצמאות, ככל חלקי הארץ. בדירות אלה יושבו יהודים, ברובם הגדול עולים חדשים, המשלמים לאפוטרופוס שכר דירה. כאשר רצה אחד הדיירים להעביר את דירתו לאחר, תמורת דמי מפתח, כנהוג, נתקל בהתנגדותו הנמרצת של האפוטרופוס. ההתנגדות לא הורעילה, מצוקת הדיירות וחוסר פיקוח יעיל גרמו לכך שאלפי העברות בוצעו מבלי ידיעת האפוטרופוס ובלי רשותו.

האפוטרופוס היה נטול כל אפשרות לעמוד על זכויותיו כבעל הנכס, וכמשכיר, במקרה של העברה בלתי חוקית, כיוון שפי עולת פיגוי משטרית היתה אפשרית רק אם ההעברה נתגלתה תוך שעות ספורות מזמן ביצועה. תביעות פיגוי לא הגיעו מער למ לבית הדין.

העבריינים נהגו. הבעיה נסתבכה כא שר חלק ניכר מדיירי האפוטרופוס נמצא יושב למעשה בדירות בלי כל חווי שכירות, דבר שיצר קשיים מינהלתיים, ביחוד לגבי גביית שכר דירה.

ביום העצמאות, לפני שנתיים, מצא הי אפוטרופוס מוצא של כבוד. הוא הכריז על חנינה כללית לכל אלה שנכנסו לדירות שלא כחוק, הזמין אותם לבוא ולחתום חוזים בשמותיהם הם. מאז החנינה שוב בוצעו אלפי העברות בלתי חוקיות והאפוטרופוס הגיש כ-300 תיקים ובקשות פיגוי שהעלו אבק במשרדי בתי המשפט בארץ.

השנה, בסמוך ליום העצמאות, שוב הוחלט על חנינה. אולם דבר החנינה לא נתפרסם באורח רשמי, רק הסתנן לכמה עתונים. תוכן הסדר החדש: כל מי שישב בנכס

משדחת העוידים-הנכים יוצאת מבנין הכנסת לרגלי הכנסת אנשים בלי רגליים

של האפוטרופוס שלא כחוק לפני ה-14 באפריל נתנה מן החנינה, וכאי לחווה העי ברה. להבא כל בקשה להעברת חוזה שכי רוח תעשה במישרין במשרד האפוטרופוס. תמורת תשלום שיקבע לפי סוג הדירה וטיב

הדרך החוקית להעברת דירה היתה: הדייר היה חייב להחזיר את הדירה לאפוטרופוס. חלוקת הדירות לדיירים חדשים נעשה על ידי ועדות ציבוריות ליד הממונים על המחוזות, בהם היו מיוצגים העיריות, אגף השיקום לחייגים משוחררים ולנכים נפגעי מחמתה, הסוכנות, המחשלה.

חידונאי יצחק שמעוני, עורך חידון, ביום הסטודנטים על ראש הסטודנט בוער הכובע

כי שטחה של ירושלים לא ייקטן אך ורק בגלל סיבות סנסימנטליות של אחדים מן אזרחיה.

עחונות

הק ארי קאטורה שפגעה

התכונה לקראת בואו של שר החוק הי אמריקאי פוסטר דאלס לא היתה דאגתו של משרד החוק ושרותי הבטחון הישראלים בלי בד. גם העתונות בארץ עשתה למען הכנת דעת קהל מתאימה, כל עתון על פי השקפתו, לביקורו של האיש המחזיק, במידה רבה, בתיקו את עתידה של מדינת ישראל. הבוקר הקדיש שבוע שעבר עמוד שלם של כתבות על האיש ומדיניותו. עתונים אחרים פרסו מו מאמרים מפורטים.

עתוני השמאל, על המשמר וקול העם יצאו בהתקפה נמרצת על דאלס. קבע על המשמר, עתון מפ"ם: "פוסטר דאלס, ראש לרוקמי מזימות המלחמה". אולם הגדיל לעשות קול העם, אשר, באחד מגילונות השבוע, כינה את שר החוק האמריקאי בכינויים כמו: "מצית מלחמה", "דאלס-עמלק", הוסיף גם כתבה בשם "דע את פוסטר דאלס" בה קבע כי הוא היה משרתם של ה"היטלריסטים לפני עלותם לשלטון (ושל) הנאצים בתקופת מלחמת העולם השנייה, כפי שהוכח בי (קול העם) בימים האחרונים."

הוסיף קול העם "מיד לאחר המלחמה פתח דאלס בתעמולתו הצינית למלחמה חדשה בשיר ההלל למרוץ הזיון לדיפלומטית האטום". בצד הכתבה פורסמה קאריקאטורה פוליטית רגילה של השר האמריקאי.

פכנת מאסר. כל זה לא נשא חן מ לפני היועץ המשפטי, שהחליט להגיש תביעה נגד קול העם. יסוד התביעה שימשה הכתבה "דע את פוסטר דאלס" והקריקטורה, אשר, לדברי היועץ המשפטי, "מתמרת להיות תמונת מר דאלס".

עורכו האחראי של קול העם, צבי אריה ברייטשטיין, בעלה של ח"כ אסתר וילנסקה נלקח, באחד מימי השבוע, אל המשטרה, הוראשם לפי הסעיף בחוק הפלילי הפלישת: גאי משנת 1936, שהושאר בחיים בהצעת החוק לחיקוק דיני עונשים (עבירות נגד המדינה) (ראה פרומסניא). שוחרר רק ל"אחר שחתם על ערכות להופעה במשפט.

סעיף זה בחוק קובע כי אסור לפגוע בי כבודו של שליט של מדינה וזה וידידותית. פשר הדבר, כפי הנראה, לדעתו של היועץ המשפטי חיים כהן (ראה לעיל) כי כל ביקורת, אפילו הומוריסטית כמו קריקטורה על אישיות וזה, אינה מתמרת במדינת ישר"אל. אם תתקבל השקפתו זו של היועץ המשפטי, תהיה צפויה לכל עתונאי בארץ סכנת מאסר.

חינוך

כובעים של ניר

ירושלים היתה מאז ומתמיד העיר הגדולה הפחות עליוה בארץ, ואחר המקומות הפחות עליוים בירושלים, היה מאז ומתמיד האוני ברסיסה העברית. גם כאשר היה המוסד על הר הצופים וגם לאחר שגלה אל מרכז העיר, לא הצטיין בתכונות המציניות את מרבית האוניברסיטאות בעולם: היססה נעוריהם התפרקות, הילולות ושמחות. הסטודנטים הי ישראליים, כל עוד שהו בארץ, היו פרצופים כבדי ראש אם כי בחוף לארץ לא נחשבו לשקטים ביותר.

את האדישות הזאת ניסו הסטודנטים של ירושלים לשבור בשבוע שעבר, כאשר איר-גנה הסתדרותם את "יום הסטודנטים": תהי ריות ספורט, חידונים, ריקודי עם, מסיבות.

לאריות הרגילה. כדי לשוחח ליום החגיגי חגיגות בלתי רגילה, חולקו לסטודנטים כובעי-ניר מיוחדים צבעוניים. כל פאי קולטה וצבעה המיוחד. הסטודנטים, שנצטוו לחבוש את הכובעים האקדמיים במשך כל היום, נראו בכלל, חלקי העיר, ברחובות, כי מסעדות ובבתי קולנוע. בין חובשי הכובעים היו אפילו אחזים מחברי הסגל האקדמי. בפעם הראשונה בדברי ימי ירושלים החדשה אפשר היה להגיד עליה כי היא נראית כעיר אוניברסיטאית.

העיר אחר הסטודנטים הצחייים, המנסה לסיים עתה את חוק הלימודים שהחל בהם לפני שנים רבות, בחוף לארץ: "אם הם זקוקים לכובעים כדי שיהיו סטודנטים של ממש, מדוע לא יתנו להם כובעים של ממש, לא של ניר?"

אולם הסטודנטים, שהכובעים בערו על ראשם, שמחו כשהניחוהו, למחרת, בפניה.

ירושלים

לשונה הבאה - יותר קטנה

לפני חדשים מספר התרחב שטח שיפוחה של עיריית ירושלים. זה היה כתוצאה מהחלטתה של ועדה ציבורית שדנה ארוכות בשאלה המליצה לבסוף על הרחבת השטח העירוני.

עתה החליט משרד הפנים כי עיריית ירושלים, שאינה מסוגלת לדאוג אף לנקיון הי רחובות המרכזיים שלה, מוטב כי תותנה על חלק ניכר מן השטחים החדשים שנוספו לה לאחרונה.

כדי לעקוף את החוק האוסר לקחת דמי מפתח מדייר, נתחייב בתשלום הדייר היוצא.